

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Calvinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiæ, 1595

23. Confestim autem percussit eum Dominus, eò quòd non dedisset honorem Deo: & consumptus à vermibus expiravit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

mo, vnicè desideravit. Hæc est hæreticorum erga S. Scripturæ textum reuerentia. Sic illi non pro Scripturarum veritate, sed pro suis placitis pugnant.

23. *Confestim autem percussit eum Dominus, eò quòd non dedisset honorem Deo: & consumptus à vermibus expirauit.*

Observatione dignum mihi videtur, hoc iustum & terribile Dei iudicium, quod in Agrippam Herodè exercuit Deus, sic à Caluino hoc loco tam quoad mortis genus quàm quoad causam eius describi, vt non tã alterius quàm suũ casum describere videatur. *Qualis (inquit) fuerit species morbi non satis compertum est. Nomen quo vsus est Lucas, (σκαλισκόβραλος) significat à vermibus fuisse exesum. Multi conijciunt morbum fuisse pedicularem.* (Et hoc sanè vis vocabuli docet, vt annotauit Beza) *Hoc quidem certum est, scilicet ore & putredine, quum ad huc spiraret, fuisse corruptum, vt esset quasi animatum cadauer. Ita non tantum diris tormentis cruciatus fuit (idque, vt scribit Iosephus, per totos quinque dies) sed omnium probris & ludibrio expositus. Nam pœna genus eligere voluit Dominus, quo superbi hominis ferociam extrema ignominia obrueret. Et paulò post: Quum illi infesti sunt pediculi & vermes, & ex eius corpore foetida hæc puereedo erumpit, quæ ipsum a rosam consistat, pro sua dignitate ac merito tractatur. Nam quò quis sic excellentiis se extollit, eò dignior est*

Caluinus in Herode sua plagam ac mortem describit.

O quem

quem Deus contumeliosè ad extremis vsque inferis
deiciat. Tam conspicuum horribilis vindicta exem-
p'um in regia persona terrere nos non parum debet,
ne plus sumere nobis, quàm par sit, audeamus. Hæc
Calvinus. Atqui ð alta, & occulta, ac tre-
menda iudicia Dei. Idem mortis genus ipse
Calvinus subiit, nec nisi ex eadem causa, vt
rota eius post hæresis professionem vita ma-
nifestè docuit. De genere mortis ocularis
eius testis ita scribit: Calvinus desperatione ple-
nus moritur, magno numero fœdissimorum morbo-
rum & vlcerum discruciat, quæ Deus in Ven-
teronomio (cap. 28.) rebellibus & refractarijs com-
minatur. Quod verissimum esse affirmare possum,
qui morienti interfui, & mortis eius oculatus testis
fui. De vita & moribus ita subiungit: Vita
eius nihil aliud erat quàm perpetua morositas, quum
natura esset ambitiore, inuidia, malevolentia ple-
nus, ad extremum vsque biliosus, in quo sibi ei ad-
uersantes maledicus & mordax, sine vlla fronte
menda, omnia suspecta habens. Frequentes Ge-
neue seditiones concitavit, diuers contra externos, vt
in mutuam eadem sepe parati fuerint. Ab exilio
autem suo Genenam reversus (vnde & homo tur-
bulentus fugere compulsus est) nunquam destitit, do-
nec primarias eius vrbis familias in exilium pepu-
lerit, multosque ciues & probitate & dignitate con-
spicuos vita priuarit. Hæc Minister ille Ioan-
nes Haren. Sed de Calviniana Geneue ty-
rannide est ex nostris in Anglia Protestanti-
bus qui prolixè & copiosè scripsit. Claudius

Ioann. Ha-
zen Mini-
ster Gene-
uensis in
sua Palino-
dia F. H. 2.

Author
examinis
disciplinæ
pratensis
cap. 2.

quo-

quoq; Sainctesius cōtra Bezam scribēs pau-
cis rem perstringit. Geneva, inquit, restitutus
Calvinus à consistorio, & eorum sanguine per quo-
pulsus fuerat, & quorum potentiam reformidabat,
exorsus est Pontificatum. Insuper Geneuensis Reip.
formam consistorij insinuat ministerio magna ex
parte aggressus est immutare, & quā plurima à
Farello & alijs antea de religione constituta decreta
tollere, suāque substituere (quod dicebat reformare)
ne alius quā ipse haberetur Ecclesia Geneuensis
instaurator & fundator. Huius conatibus quum
multi ciues & plerique Ministri reluctarentur, ipse
improbarum suarum in eo machinationum non prius
finem fecit, quā aliorum ignominioso supplicio
oculos suos pavisset, & alijs variè afflictis & fugatis
solus gallus in alieno regnaret sterquilinio. Non ob-
scurum de tali suo reditu ab exilio iudicium in pra-
fatione commentar. in Psalmos facit, ubi nefarias
suas actiones pietatis specie ita excusat, imò exornat,
ut cum Davide comparandum se praedicet: quem ut
continuis bellis fatigarunt Philistaei, & alijs exteris
hostes, & interior perfidorum hominum malitia &
improbitas gravius vulneravit; ita Calvinus ta-
cētē innuit se Regem à Deo constitutum super Sion
Geneuensem, super montem sanctum eius, vix mo-
mentum unum vel ab externis vel ab intestinis pu-
gnis quietū habuisse. sed tandem non sine suis mag-
nis sudoribus vicisse. Hæc Sainctesius ad Be-
zam, tyrannidis & regni Calviniani spe-
ciem aliquam compendio exhibens. At qui
quis eius typhus ac fastus, quæ incredibilis

In respōs.
ad apo-
logiam
Theod.
Beza pag.
39.

O 2 arrogan-

Supra ad
cap. 11.
v. 3. & 4.

In prafat.
Inhibuit.

Colonia
an. 92.

arrogantia, quanta superbi hominis ferocia fuerit, ex ijs solum eius verbis constare potest quæ nuper in medium produximus, quum de Petri satisfactione egimus, quæ conuersis Iudæis de prædicatione Gentibus facta rationem reddit. Ex hoc fastu, & dominandi libidine, non solum Antiquitatem omnem ex alto despexit, Patrum consensum non secus ac quisquiliis reiiciens, adeoque alicubi scribetis *omnia Patrum scripta ipsi seruire debere*, sed & Lutheranos penitus contempsit, Cinglianos delusit, Farellum, à quo Geneuam vocatus erat (vnde & primum Farellista vocabatur) Geneva expulit, ut ab ipso postea tractus illius sectarij nomen acciperent: Beza consortium, veluti æmuli sui, viuus semper exhorruit: omnes autem scriptis & calamo ipsi aduersantes, non Catholicos modò, sed & Lutheranos (atque inprimis Ioachimum VVestphalum) nebulones, porcos, asinos passim nuncupans, innumeris conuitijs & contumelijs profcudit. Lutheranorum hac dere querelas & exempla innumera videre qui vult, legat Stanislai Rescij Ministromachiam ante biennium editam. Verbis igitur Caluini concludo: Quo quisque excellentius se extollit, eo dignior est quem Deus contumeliosè vsque ad inferos extremos deiiciat. Quare in Caluini morte pœnæ genus eligere Dominus voluit, quo superbi hominis ferociam

ferociam extrema ignominia obrueret. Tales Arii, Maneris, ac nostro tempore Lutheri, Carolstadij, & aliorum exitus fuere. Sed ut Arianos & Manichæos nihil illa antiquiora mouerunt, sic nec Calvinistas ac Lutheranos hodie hæc recentia Dei iudicia commouere potuerunt, quo minùs singulæ sectæ ad animarum perniciem, occulto Dei iudicio, toto orbe grassarentur.

CAP. XIII.

2. Ministrantibus illis Domino, & ieiunantibus, dixit Spiritus Sanctus, &c.

Taxant & mordent hoc loco Catholicos scriptores interpretes hæretici, quòd verbum Luca, *Ministrantibus illis Domino*, de sacrificio Christianorum publico, à Latinis *Missa* nuncupato, exponunt. Verbum quo vitur Lucas *λεγεινὸν αὐτῶν* (ait Calvinus) sæpe pro sacrificio offerre accipitur. Quis sensus Papistis maxime arrisit, ut aliquod fuisse in usu Apostolicis sacrificium probarent. Addit Beza: Vertit Erasmus, *Sacrificantibus*, que interpretati tolerabilis quidem videri posset, quòd sic transferri soleat sacrificij nomen non modò ad publicas Ecclesie Christiane functiones, sed ad priuam quoque sanctorum vitam, Rom. 12. 1. & 15. 16. Ephes. 5. 2. Phil. 2. 17. & 4. 18. Hebr. 13. 15. 1. Petr. 5. (qua etiam ratione certum est, *Cenam Domini* à veteribus nonnullis *λεγεινὸν*, *ἱερόπαιον*, sacrificiū vocari) sed tamè omnino est expungenda:

Sacrificiū
Christia-
norum
astringit.